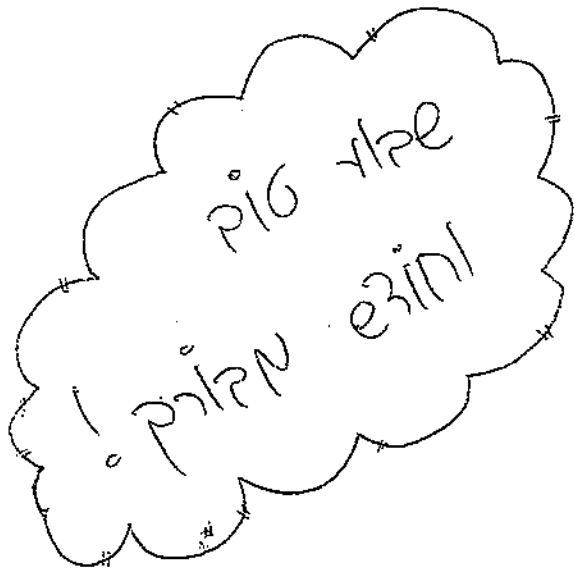

ג'ר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ - ובשעת הסכנה מניחה על שולחנו ודיו.

אזרחי ארצנו

התורה הברית

שחרורו של רוח ישראל המיוחד בטהרתו הפנימית מעקת הרוח היזני המתחדר ביפירתו החיצונה שתחתיה שוכנת כיעור וטומאה - השחרור שזכינו לו על ידי ההתעוררות הקדושה של תחית הרוח הלאומי על ידי גבורי קנאת הקודש החשמונאים הכהנים הקדושים, הניח את תורתו על מזלך הדורות לכל הזמנים. ההתנגשות של רוח יון עם רוח ישראל, והו פרצו שאינו פוסק עד אשר יפוח היום הגדול, אשר בו יהיה נצדק קודש. אמנם כה החיים הגדול הטמון בהאור הצנוע שבג'ר חנוכה, הוא מביט לנו את בטחוננו של הנצחון שלבצח ישראל. יהמו יזמרו המים העכורים של ימי ההולין הסוערים הרוצים לבלוע כל קודש, ישטפו בעזון רעשם ממלכות ועממים אבל חוסן ישראל לעד לא ימעד. בתוכיותה של גשמת האדם ישנה הכרה שכלא אור הקודש, בלא נצוצי הקדושה המחיים את כל, אין עמדה לא לרוח האדם ולא לחברתו, ללאומיו, ולמלכותו. היכן הוא האוצר אשר האור הזה הקודש בעצם טהרתו גבוה, הוי אומר באותו גוי קדוש אשר מני או עד עולם הוא הנהו נושא את הדגל של תביעת הקדושה בטהרתה בעולם.

בעתים נורמליות הננו מרגישים בקרבנו אומץ של הכרזה פומבית, ידעו כל באי עולם המתהלכים בארצות החיים כי אור עולם לנו ומאמנו קרנים להגהיר בהם ועל דם ארץ וחוצות, ומצות ג'ר חנוכה, הסמל הקודש הזה, היא להניחה על פתח ביתו מבחוץ. בעת אשר הגהרה המקודשת מופיעה היא גם מבחוץ אין אנו צריכים לדאוג, כבר יודעים אנו ובטוחים או שהפנים הוא מלא אורה "טעמה כי טוב סתרה לא יכבת בלילה נרה".

אמנם בשעת הסכנה, בזמן שרוחות רעות מנשבות בעולם, שנאה פראית על ישראל ועל גוועו המקודש, בוז ומכסמה על כל קניני קדשו, עמדת תוללים ריקי לב ומוח המחללים את גאון עונו, או הנהרה שמבחוץ לא תוכל להגיה את המחשכים העבים שהם שולטים שם. אז יפנה ישראל אל ביתו ואל שולחנו, אל קניני תרבותו הפנימיים, אל טהרת רוחו ונקיון כפיו, אל תורתו תורת אמת, המיוחדת לו, ואל מצותיו, שהן ארצות חייו לעולמים, לבנין ביתו על אדמת קדשו בכל עון קנאת קודש, על פי הכוננו ועל פי רחוק, והגר הזה סמל נצחוננו מניחו על שולחנו, להאיר על ידו את אורה חייו והארת נשמתו. ובג'ר הזה האוצר אצלנו פנימה ידע נאמנה, שלא יחסר כל שהוא, מכל עסקו הרוחני ומכבודו כבוד האמת והצדק, וסוף כל סוף יבואו רחוקים ויכירו כי נחלת עולמים לתבל כולה, לנצחון הצדק והאמת להנצחת השלום והעמדת חיי האנושיות על מכונם האיתן והבטוח, נהלת גויים כולם, באחרית הימים, לא ממקום אחר תבא כי אם מבית ישראל ומשולחנו הגבוה: "תערוך לפני שולחן נגד צוררי דטנת בשמן ראשי כוסי ריחה".

ונפשות כל יצורים ימלאו צמאונם לכל בשגב וטהור, לכל אמת ואמונת אומן: אזהשפעה הטהורה אשר תצא מג'ר ישראל, אשר "בשעת הסכנה היה מניחה על שולחנו ודיו".

ומטל חרמון היורד על הררי ציון, יצוה ד' את הברכה לישראל ואדם, כאמור והייקוטי לכם ברכה עד בלי די. ועוד ישוכו בנים כולם יחד, לשיר מקרב לב ונפש, "זה חלקי מכל עמלי", עם ישראל חי, וחיה יהיה עד בלי די, ועבור תעבור אערת הסכנה במהרה בימינו, ונשוב אל מצות ג'ר חנוכה להשיבה על מכוננו, להדליקו על פתח ביתינו מבחוץ, ויראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו, על עמו ונחלתו שלה.

עין אור קבלה

פכ. קשה תרבות רעה פתוך ביתו של אדם יותר ממלחמת גנג ומגוג כו'. יש כאן הערה פרטית וכללית. הפרטית היא שכל אדם אף שיש לו מתנגדים חיצונים אויבי נפשו ומבקשי רעתו, והכוחות הטבעיים הכלליים, מזגי האוירים ושינויי הזמנים, בכל זאת אינם רבים כ"כ לענץ שיכולים לפגע באדם ותקשה השמירה מהם כמו המתנגד הפנימי, היינו יצרו של אדם ותאותיו הרעות שהמה משחיתים את גופו ונפשו תמיד, ומהם צריך שמירה יתירה מפני קורבתם אל האדם, כד' חוה"ל "וכל אדם איבדו בין צלעיו". והכללית, בכלל ישראל, שיותר ממה שהרעו לנו אויבינו החיצונים, הרעו לנו אותן תרבויות רעות, הערב ובהאים מכחם ככל דור ודור, והם עם מיעוטם נגד המון האומים, הם רבים באיכות מפני יכולתם לפגע ביהוה, לחטיל עמנו בין ישראל לאביהם שבשמים, עיי שחיתות של דעות ודעות ומדות רעות. ע"כ הבטיחנו ית' "ואצרוף כבר סיגוף אשיתו כל בדיליך", ואח"כ "יקרא לך עיר הצדק".

